

BETOOGING TEGEN HAAT EN TERREUR

STOP PEGIDA ANTI NSV

12 MAART

19U LEDEGANCK GENT

17U15: ANTWERPEN-CENTRAAL

17U15: LEUVEN-STATION

17U45: BRUSSEL-CENTRAAL

ANTI-NSV BETOGING OP 12 MAART. TEGEN HAAT EN TERREUR: SOLIDARITEIT

Sinds een paar jaar komt de positie van de Nationalistische Studentenvereniging (NSV) als meest prominente rechtse studentenorganisatie in het gedrang. Door de electorale achteruitgang van de moederpartij, Vlaams Belang (VB), zoekt een laag ambitieuze, rechtse jongeren andere horizons op. Dat wil niet zeggen dat organisaties als de NSV of Vlaams Belang minder gevaarlijk zijn. In verschillende omringende landen zagen we immers al hoe extreemrechts terug kan optreden. Door de beperktere carrièremogelijkheden binnen het VB laten sommige militanten zich inspireren door nog radicalere organisaties zoals Gouden Dageraad in Griekenland of Jobbik in Hongarije.

JAARLIJKSE HAATMARS, 'FEESTDAG' VOOR EXTREEMRECHTS

De NSV doet al jaren dienst als onofficiële studentenorganisatie en kweekvijver van het VB. Als studentenclub kon ze steeds een stap verder gaan dan wat voor de moederpartij openlijk mogelijk was. Ook huidige VB-voorzitter Tom Van Grieken maakte in zijn studentenjaren dankbaar gebruik van die ruimte. Zo was hij in 2007 aanvoerder van een groep NSV'ers die leden van Blokbuster die campagne voerden in Antwerpen fysiek aanvielen. Hij haalde neonazi's als Udo Voigt (NPD) en Nick Griffin (BNP) naar Antwerpen.

Voor alles wat extreemrechts is, vormt de jaarlijkse haatmars van de NSV een hoogdag. Van kopstukken van het Vlaams Belang tot militanten van de meest obscure neonazigroepering, ze lopen er broederlijk naast elkaar. De NSV-betoging is een vaste afspraak voor militanten van groeperingen als N-SA, Blood&Honour, Nation, Autonome Nationalisten, ... Met deze betoging wil extreemrechts een avond de Gentse straten overnemen. Het thema van hun betoging, dit jaar "*Voor een Europees leger, stop de NAVO-oorlogsmachine*", is slechts een excuus om de traditionele boodschap van haat tegenover vluchtelingen (nochtans in veel gevallen slachtoffers van oorlogen...), migranten, vakbondsmilitanten of linkse activisten te brengen.

NOOD AAN TEGENGEWICHT OP STRAAT

Af en toe wordt door linkse activisten geadviseerd dat we extreemrechts beter kunnen negeren of ons beperken tot louter symbolische acties. Wij denken dat dit een foute strategie zou zijn. NSV en co zouden het uitblijven van een tegenbetoging zien als een overwinning en een uitnodiging om een stap verder te gaan en fysiek geweld te ge-

bruiken. Bij de laatste NSV-haatmars zonder tegenbetoging, midden jaren 1990 in Antwerpen, was dit het geval. Geweld tegen migranten, linkse activisten, holebi's, ... geldt in deze kringen immers als de kers op de taart van een 'gezellig avondje uit'.

Een actieve campagne tegen deze reactionairen isoleert hen zowel in de aanloop naar de betoging als op de avond van de betoging zelf. Het verhoogt de drempel om bij NSV aan te sluiten of om de haatboodschap van NSV te verspreiden. Een grote tegenbetoging op hetzelfde ogenblik als de haatmars van NSV beperkt de ruimte van extreemrechts. Hoe groter de tegenbetoging, hoe beperkter de ruimte voor NSV en co.

WELK ANTWOORD?

In De Morgen stelde Yves Desmet eerder dat het "*decimeren*" van het VB de "*belangrijkste verworvenheid*" van N-VA was. 'Aanvaardbaar' rechts is ook volgens filosoof Ludo Abicht het beste antwoord op extreemrechts. In De Standaard stelde Abicht: "*Ik was sympathisant van het Anti-Fascistisch Front en Blokbuster en al die linkse bewegingen die tevergeefs probeerden het Vlaams Blok te bestrijden. Maar tegelijk heb ik altijd gezegd dat de enige die het Blok echt de wind uit de zeilen kon nemen, een uitgesproken conservatieve en Vlaams-nationalistische, maar democratische partij zou zijn.*"

Abicht en Desmet vergissen zich. 'Aanvaardbaar' rechts maakt vooral extreemrechts aanvaardbaar. Na de aanslagen in Parijs ging ook N-VA over tot het criminaliseren van de moslimgemeenschap. De rechtse studentenclub KVHV, met onder meer zoon Jambon, verklaarde openlijk dat het zich achter het protest van Pegida schaart terwijl het duidelijk om pure antimigrantenacties gaat. Zullen we daarmee extreemrechts bestrijden? Het Franse voorbeeld van 'aanvaardbaar' rechts onder lei-

ding van Sarkozy die het Front National “decimeerde”, geeft aan dat deze strategie niet werkt. Zodra de steun voor Sarkozy begon te tanen, een lot dat N-VA ook te wachten staat, kon het FN onder leiding van Marine Le Pen een veel grotere steun uitbouwen dan ooit tevoren. In ons land is eenzelfde ontwikkeling, al dan niet met het huidige VB, eveneens mogelijk.

Extreemrechts probeert in te spelen op de terreurdreiging om een boodschap van haat tegenover migranten te verspreiden. Wij veroordelen de brutale terreur zoals in Parijs, Kopenhagen en elders ten stelligste. De neoliberale politici hebben geen antwoord op terrorisme en terreurdreiging waardoor ze al gauw eveneens vervallen in de oude verdeel-en-heerspolitiek. Om te vermijden dat jongeren elke band met de samenleving verliezen en de zin voor hun bestaan zoeken in een extremistische godsdienstbeleving, moeten ze over een toekomstperspectief die naam waardig beschikken. Het besparingsbeleid gaat daar net tegenin. De Vlaamse regering bespaart fors op onderwijs, met onder andere een verhoging van de inschrijvingsgelden, terwijl de federale regering wel investeert in de aankoop van nieuwe F35-gevechtsvliegtuigen waarmee ons land nog ‘efficiënter’ kan deelnemen aan oorlogsinterventies in het Midden-Oosten. Is het

dan verwonderlijk dat steeds meer jongeren zich resoluut afzetten tegen het hypocriete politieke establishment?

GEMEENSCHAPPELIJKE STRIJD EN LINKS ALTERNATIEF

Tegenover de verdelende haat van NSV, VB maar ook van hun reactionaire tegenhangers binnen de islam moeten wij een duidelijk links alternatief stellen. Om haar asociale beleid erdoor te krijgen, heeft het establishment belang bij verdeeldheid onder de gewone werkenden, uitkeringstrekkers en jongeren. Dat geeft ruimte voor reactionairen die inspelen op vooroordelen en verdeeldheid. Wij moeten duidelijk zijn: niet de migranten of de islam bouwen onze verworvenheden af en vallen onze levensstandaard aan, dat is het werk van de 1% rijksten en de bankiers.

Een gezamenlijke strijd van onderuit tegen het besparingsbeleid en voor een alternatief op het door crisis gekenmerkte kapitalisme kan een weg vooruit bieden. Met de anti-NSV betoging van 12 maart willen we de discussie hierover aangaan. Doe mee!

Jeroen (Gent)

NSV: in 2013 tegen “Europese eenheidsworst”, in 2015 voor Europees leger...

Dat het thema van de NSV-betoging er voor extreemrechts niets toe doet, is al langer geweten. Toch proberen NSV'ers elk jaar opnieuw om wat verwarring te zaaien door zich antikapitalistisch voor te doen of door linkse standpunten te parafraseren, uiteraard nadat ze ontdaan zijn van hun inhoud.

Dit jaar betoogt de NSV tegen de NAVO-oorlogsmachine en voor een Europees leger. Dat laatste is nogal verwonderlijk aangezien NSV in 2013 nog betoogde tegen de “grote Europese eenheidsworst.” Het project van een Europees leger, fanatiek verdedigd door de grootste voorstanders van het Europa van het kapitaal, duikt dit jaar plots op als eis van NSV. Wat wordt het volgend jaar, een betoging voor de NAVO?

Zal Dewinter mee opstappen?

Zal VB-kopstuk Filip Dewinter opnieuw opstappen in de NSV-betoging? Eerder liet hij zich immers niet bepaald kennen als iemand die kritisch staat tegenover de NAVO-oorlogsmachine. Meer nog, toen de Amerikaanse president Bush in 2001 een coalitie leidde om Afghanistan binnen te vallen, kreeg dit de steun van Dewinter en het Vlaams Blok.

Zij protesteerden toen aan het Antwerpse stadhuis tegen een anti-oorlogsactie. De foto hiernaast dateert van 8 oktober 2001.

Pegida Vlaanderen, marginaal maar toch gevaarlijk

Na de aanslagen op Charlie Hebdo werd naar analogie van de Duitse antimigrantenbeweging Pegida 'Pegida Vlaanderen' opgericht. De initiatiefnemers zijn militanten die gelinkt zijn aan het Vlaams Belang of aan groeperingen zoals Voorpost, Autonome Nationalisten en andere kleine obscure groepjes.

Bedoeling was om de brede mediabelangstelling voor de Duitse antimigrantenacties in voornamelijk Dresden naar hier te brengen. Op het eerste gezicht lukt dit, er was veel media-aandacht voor de aankondiging van een eerste betoging in Antwerpen. Die aankondiging leidde tot een reactie van antiracisten, Hart boven Hard deed een oproep tot een tegenbetoging. Onder het mom van de verhoogde terreurdreiging werden beide betogingen verboden, een wel erg gevaarlijk precedent waarbij democratische rechten aan banden worden gelegd.

Na de gefaalde poging om een eerste betoging te organiseren, begon het te rommelen in Pegida Vlaanderen. Nog voor de eerste actie effectief heeft plaatsgevonden, is de groep al toe aan zijn derde woordvoerder. Ook het Duitse voorbeeld versplinterde in diverse groepen, onder meer nadat weinig subtiele foto's van initiatiefnemer Lutz Bachmann vermomd als Hitler opdoken. Na het verbod van de eerste actie in Antwerpen eind januari werd uitgeweken naar 23 februari, maar ook die actie was niet mogelijk door de terreurdreiging. Nu wordt geschermd met een betoging op 2 maart, maar de kans dat de terreurdreiging tegen dan wordt aangepast is klein.

Om zich toch maar te bewijzen, volgde een bijeenkomst in Sint-Niklaas met een 40-tal aanwezigen. Op de tegenactie waren er een 50-tal aanwezigen. De actie van extreemrechts in Sint-Niklaas bracht onder meer neonazi's van N-SA (Nieuw Solidaristisch Alternatief) en Autonome Nationalisten op de been. Rob 'Klop' Verreycken, tegenwoordig actief als medewerker van de Duitse NPD in het Europees Parlement waardoor hij openlijker met neonazi's kan omgaan, is een van de voortrekkers van de actie naast onder meer de lokale VB-verantwoordelijken.

Het mag dan wel om een marginale beweging gaan, dit betekent niet dat er geen gevaar van uitgaat. Tegen de achtergrond van crisis en achteruitgang van onze levensstandaard, kan extreemrechts een zeker gehoor vinden voor een boodschap van haat, racisme en discriminatie. Waar ze zich gesterkt voelt, aarzelt extreemrechts niet om tot geweld over te gaan. Dit zagen we met de moorden op Clément Méric en Pavlos Fyssas in 2013, maar ook nog met een aanslag op een Italiaanse antifascist eerder dit jaar.

Emilio V. was in een sociaal centrum dat aangevallen werd door de openlijk fascistische groep CasaPound (eerder nog te gast bij zowel NSV als Voorpost in ons land). Hij werd meermaals met ijzeren staven geslagen en tegen het hoofd geschopt. Hij belandde in coma. Zijn toestand is nu gelukkig aan de beterhand. Dit geeft aan dat extreemrechts niet terugdeinst voor geweld tegen antifascistische militanten. We mogen hen geen ruimte laten. Mobilisaties tegen pogingen om Pegida in ons land op te zetten of tegen de haatmars van NSV op 12 maart zijn van groot belang. Doe mee!

Alex (Antwerpen)

Op 16 februari betoogden een 40-tal aanhangers van Vlaams Belang, N-SA, Voorpost, Autonome Nationalisten, ... in Sint-Niklaas.

Voormalig (?) VB'er Rob Verreycken, nu medewerker van de Duitse NPD in het Europees Parlement, is een van de voortrekkers van Pegida Vlaanderen en van het protest in Sint-Niklaas.

Zal Pegida bij een verbod van de actie in Antwerpen op 2 maart naar Sint-Niklaas uitwijken? Hoeveel woordvoerders zullen ze nog verslijten voor het zover komt? We houden u op de hoogte...

N-VA en Pegida, enerzijds/anderzijds verhouding

N-VA vroeg de partijmandatarissen om een "kritische afstand" tegenover Pegida te bewaren. Niet omwille van de eisen, die vinden ze bij N-VA "op zich niet onredelijk" waarbij Pegida "een aantal zeer terechte bekommernissen aanhaalt".

Het probleem dat N-VA ziet, ligt bij de organisatoren van Pegida Vlaanderen. "Mochten achter Pegida Vlaanderen figuren van bedenkelijk allooi schuilgaan, dan zullen de media en andere politieke partijen het niet nalaten om dat tegen ons te gebruiken."

Kortom, met Pegida op zich hebben ze geen probleem. Met de extreemrechtse organisatoren ervan wel.

Haalt Pegida Vlaanderen zijn eerste actie?

Foto: 2 februari in Wenen. Duizenden antifascisten betogen. Pegida krijgt amper 250 aanhangers op de been. Als dit in Wenen kan, moet het ook in Antwerpen mogelijk zijn.

Het zag er veelbelovend uit voor het Vlaams Belang. Een lokale betoging tegen ‘islamisering’ in Dresden, een stad waar amper migranten wonen, groeide rond de jaarwisseling uit tot een hype. De betoging zelf werd groter en bracht tot 25.000 mensen op de been. De tegenbetogingen waren al snel veel groter en binnen het organiserende Pegida doken problemen op. Enkele initiatiefnemers bleken nogal aangebrand te zijn.

Maar het Vlaams Belang zag er even een gouden kans in om op de golf van Pegida mee te surfen en het antimigrantenprotest naar ons land te brengen. Waar het Vlaams Belang vandaag amper nog aan de bak komt, genoot Pegida even van een enorme mediabelangstelling. Daar was het voor het Vlaams Belang natuurlijk ook om te doen. Het duurde niet lang of ‘Pegida Vlaanderen’ werd opgezet.

De problemen die Pegida in Duitsland kende, bleken ook bij ons te bestaan. Na Voorpost-militant Hans Dubois heeft nu ook Wim Van Rooy ontslag genomen als woordvoerder van Pegida Vlaanderen. Die groep is toe aan de derde woordvoerder op een maand tijd en dan moet de eerste actie nog komen.

De eerste geplande actie eind januari werd door het stadsbestuur van Antwerpen verboden. Wij formuleerden daar bedenkingen bij, een betogingsverbod is een gevaarlijk precedent. Hierop werd een nieuwe datum geprikt op 23 februari. De verlenging van het terreurniveau 3 zorgde ervoor dat ook deze nieuwe datum niet werd behouden. Voorlopig kondigt Pegida aan dat het op 2 maart zal betogen. Er wordt aan toegevoegd dat dit sowieso zal gebeuren, met of zonder toelating van de stad Antwerpen.

Mogelijk kan de opstelling van N-VA-burgemeester De Wever deels verklaard worden door de moeilijke evenwichtsoefening die zijn eigen partij moet maken in zijn verhouding tot Pegida. Een interne nota verklaarde dat de uitgangspunten en eisen van Pegida niet onredelijk zijn, maar dat N-VA’ers toch werden aangemoedigd

om niet aan Pegida Vlaanderen deel te nemen omdat het weleens kan geleid worden door dubieuze figuren. Lees: het zal tegen ons gebruikt worden als we op een actie van het Vlaams Belang zijn.

Het uitstel zorgt er alleszins voor dat het momentum verloren is gegaan. Pegida is in Duitsland uit elkaar gevallen. In ons land had de eerste mobilisatie tegen Pegida Vlaanderen bijzonder groot kunnen worden, er was immers een uitstekende oproep van Hart boven Hard die breed gedragen werd. Voor de tweede tegenactie was het enthousiasme al iets beperkter. Het uiteenvallen van Pegida in Duitsland en het wel erg openlijke Vlaams Belang karakter van Pegida Vlaanderen dragen daartoe bij.

Het betekent echter niet dat we de actie van Pegida Vlaanderen zomaar mogen laten passeren. We mogen geen ruimte geven aan racisten die een haatmars tegen migranten willen organiseren. Onder de 176 mensen die op Facebook aangaven dat ze naar de actie van Pegida Vlaanderen zullen gaan, vinden we niet alleen Vlaams Belangers maar ook radicalere elementen. Vaste waarde op dergelijke acties is de Nederlandse neonazi Ben van der Kooi, ooit veroordeeld wegens brandstichting aan een moskee, die op zijn facebookpagina het bericht ‘Drie moslimstudenten vermoord door Amerikaan’ opleukt met volgende mededeling: “Maar drie? Dat schiet niet op hé. Alles beter als nul natuurlijk.” Laten we dit soort figuren zomaar onze straten innemen?

Een tegenactie is dus nodig. We hopen dat een naar 2 maart aangepaste oproep van Hart boven Hard breed verspreid zal worden. Het is mogelijk om van de tegenmobilisatie een succes te maken. Blokbuster zal alleszins mobiliseren onder jongeren en dit onder het motto ‘Tegen haat en terreur: solidariteit’. Mogelijk zal Pegida Vlaanderen zijn eerste actie niet halen, maar in afwachting dat het initiatief volledig van het toneel verdwijnt, moeten we onze mobilisatie verder opvoeren!

Ludo Abicht vergist zich – 'aanvaardbaar rechts' is geen antwoord op extreemrechts

Op 14 februari publiceerde De Standaard een dubbelinterview met Ludo Abicht en Peter De Roover. Abicht stelt zich voor als marxist maar tegelijk ook als anarchist in de zin dat hij geen dictatuur van een kaste aan de top wil. De Roover is N-VA-kopman. Het interview gaat onder meer over identiteit en de Vlaamse beweging.

Een van de uitspraken van Ludo Abicht in het interview gaat over de strijd tegen extreemrechts. “Ik was sympathisant van het Anti-Fascistisch Front en Blokbusters en al die linkse bewegingen die tevergeefs probeerden het Vlaams Blok te bestrijden. Maar tegelijk heb ik altijd gezegd dat de enige die het Blok echt de wind uit de zeilen kon nemen, een uitgesproken conservatieve en Vlaams-nationalistische, maar democratische partij zou zijn.”

Het is een illusie die wel vaker voorkomt en die door N-VA zelf sterk naar voor wordt gebracht: de partij van De Wever zou het efficiëntste zijn in het bestrijden van extreemrechts. Wij zijn het daar niet mee eens. Het is niet omdat het Vlaams Belang electoraal aan kracht heeft moeten inboeten dat racistische vooroordelen op hun retour zijn. Wel integendeel, de afgelopen weken werden de vreselijke aanslagen in Parijs nogmaals gebruikt om minstens op beperkte schaal antimigrantenstandpunten breder te verspreiden. De Antwerpse burgemeester De Wever deed daar zelf overigens duchtig aan mee en ging tegelijk over tot het creëren van een angstklimaat door het leger op straat te brengen. De rechtse studentenclub KVHV, met onder meer zoon Jambon, verklaarde openlijk dat het zich achter het protest van Pegida schaart terwijl het duidelijk om pure antimigrantenacties gaat. Zullen we daarmee extreemrechts bestrijden?

Deze tactiek van ‘aanvaardbaar rechts dat extreemrechts bestrijdt’ is al eens uitgetest in Frankrijk. Ook Sarkozy slaagde erin om het Front National van Le Pen klein te krijgen. Maar toen de electorale zeepbel van Sarkozy zijn houdbaarheidsdatum had overschreden, bleek het Front National sterker dan ooit tevoren te kunnen terugkeren. Dat Sarkozy een aantal extreemrechtse stellingen ‘aanvaardbaar’ had gemaakt, droeg daar aan bij. Maar het belangrijkste element was dat de voedingsbodem voor electorale steun voor extreemrechts niet verdwenen was. Op een ondergrond van tekorten, werkloosheid en uitzichtloosheid en bij gebrek aan een collectief perspectief van vooruitgang en hoop, kan de wanhoop welig tieren.

Of het Vlaams Belang nog kan terugkeren, is een open vraag. Maar als de zeepbel van De Wever en co wordt doorprikt, kan er wel degelijk een grotere ruimte voor extreemrechts ontstaan. Om dat te vermijden, moeten we niet rekenen op allerlei populistische rechtse krachten. Het beste antwoord om extreemrechts wind uit de zeilen te halen, is een offensieve linkerzijde die een perspectief van hoop kan bieden.

De opmars van Syriza in Griekenland heeft een verdere groei van de neonazi's van Gouden Dageraad kunnen stoppen. Nu zal Syriza het ook moeten waarmaken en het been stijf houden, zoniet wordt het gevaar van Gouden Dageraad groter. Of dat zal gebeuren, hangt niet af van conservatieve rechtse formaties maar van de organisatie en de vastberadenheid van de arbeidersbeweging in een mobilisatie om een effectieve breuk met het besparingsbeleid af te dwingen en te bouwen aan een alternatief op het door crisis gekenmerkte kapitalisme.

Betogingsverbod in Antwerpen is een gevaarlijk precedent

Twee weken na de massale Franse betogingen voor het recht op vrije meningsuiting en tegen haat en terreur, legt de stad Antwerpen een betogingsverbod op. De verhoogde terreurdreiging werd eerder zichtbaar in het straatbeeld door het leger in te zetten. Nu komt daar een betogingsverbod bij omdat deze een gevaar voor de openbare orde zouden vormen en de inzet van agenten vergen.

Komende maandag waren twee betogingen gepland. Vanuit extreemrechtse hoek was er een betoging in navolging van de Duitse antimigrantenbeweging Pegida gepland. Er was een tegenactie opgezet met een 'Wake voor vrede en verdraagzaamheid'. Het initiatief ging uit van Hart boven Hard en kreeg massale steun, op facebook waren reeds zowat 3000 mensen ingeschreven voor deze betoging.

De actie van Pegida in Antwerpen werd steeds openlijker gelieerd aan het Vlaams Belang, maar Pegida kan ook op sympathie in andere kringen rekenen. Zo kwam er steun vanuit de studentenclub KVHV, dat vooral met N-VA banden heeft. Het Duitse kopstuk van Pegida, Lutz Bachmann, is een voormalige crimineel die door Zuid-Afrika werd uitgewezen en die nu ontslag nam als woordvoerder van Pegida nadat foto's waren uitgelekt waarop hij met Hitlerkapsel en bijhorend snorretje poseert. Bachmann omschreef buitenlanders als "beesten, tuig en vuilnis". In eigen land werd de eerste woordvoerder van Pegida, Hans Dubois, al aan de kant geschoven omdat hij oor had voor de politieke druk op de geplande actie af te lassen. De voormalige Voorpost-militant werd opgevolgd door Wim Van Rooy, de vader van VB'er Sam Van Rooy en zelf publicist die de totale oorlog aan de islam verklaart. Kortom, een figuur die niet te openlijk maar toch sterk genoeg met de organiserende partij is verbonden. En een betoging die voor Bart De Wever en zijn partij wel eens genant kon zijn indien enkele jonge partijgenoten daar al te ostentatief aanwezig waren.

De geplande tegenbetoging van Hart boven Hard kreeg steeds meer steun. Het werd duidelijk dat de poging om Pegida in Vlaanderen op te zetten, gemarginaliseerd zou worden door het massale verzet ertegen. Dit zou de drempel om aan de actie van Pegida deel te nemen verhogen. De organisatoren van Pegida verwachtten naar eigen zeggen 500 deelnemers, maar dat lijkt ons een overdrijving. Een tegenbetoging met duizenden aanwezigen zou de krachtsverhouding duidelijk gemaakt hebben.

Maar nu komt de Antwerpse burgemeester dus met een betogingsverbod. Vrije meningsuiting wordt er aan banden gelegd. Toch komt De Wever verklaren dat hij opkomt voor een "Westerse manier van leven" met inbegrip van democratische rechten en vrijheden. Hij vergeet erbij te vermelden dat hij wenst dat iedereen zijn conservatieve visie blindelings volgt en dat democratische rechten enkel voor hemzelf gelden. Hoe ziet De Wever dit monopolie op meningsuiting binnen zijn pleidooi rond vrijheden? Als hij het over de 'Westerse manier van leven' heeft, bedoelt hij dan onder meer een beleid dat ellende en ontbering aanricht onder

een groot deel van de bevolking terwijl enkel de superrijken steeds rijker worden, ons de oorlog injagen op basis van leugens zoals in Irak in 2003 en ons een islamofob discours aanpraten na de aanslagen van 11 september 2001? Het is niet verwonderlijk dat jongeren zich daar tegen afzetten en alternatieven zoeken. Niet dat fundamentalisten die bieden, geen enkele terreuraanslag heeft de positie van gewone moslims in het Westen of het Midden-Oosten al verbeterd. In het Midden-Oosten zijn ze de eerste slachtoffers van sectair geweld. En hier wordt de terreur gebruikt voor meer repressie, discriminatie en als rookgordijn voor het establishment om geen verantwoording te moeten afleggen over het asociale besparingsbeleid.

Als er olie op het vuur kan gegoten worden, is De Wever overigens steeds van de partij. Begin 2014 verklaarde hij dat moslim-terreur "de ergste dreiging sinds Hitler" vormt. Na de aanslagen in Parijs ging hij op ramkoers waarbij hij uitdrukkelijk stelde dat er van verzoening geen sprake kan zijn. "Verzoenen en verenigen kun je alleen op een platform van gedeelde waarden", luidde het toen. En voor jongeren die open staan voor islamfundamentalisme had hij volgende subtiele boodschap: "Als je de Westerse manier van leven, de samenleving die je heeft grootgebracht en je enorm veel heeft gegeven, verwerpt en wil bestrijden met geweld, dan is er maar één vrijheid: de vrijheid om te vertrekken." En dan zou een wake voor vrede en verdraagzaamheid een bedreiging voor de openbare orde vormen?

Het betogingsverbod is een vreselijke inbreuk op onze democratische rechten en vrijheden. Het recht om ons te organiseren en op straat te komen is afgedwongen door onze voorouders die hiervoor harde strijd hebben moeten leveren. Hierop toegeven is geen optie. Diegenen die argumenteren dat het betogingsverbod toch meteen ook de actie van Pegida verbiedt, waardoor de te-

Lees verder op de volgende pagina

genactie aan belang inboet, vergissen zich. Als we voor de strijd tegen extreemrechts en racisme beroep doen op een establishment dat zelf de islamofobe uitspraken niet schuwt, zullen we bedrogen uitkomen. Als we hiervoor ook nog ons recht op organisatie en protest moeten prijsgeven, loont het al helemaal niet de moeite. Extreemrechts stoppen, kan het beste door massale mobilisaties van onderuit. Net zoals repressie het gevaar van fundamentalisme niet zal stoppen, zal repressie evenmin een antwoord bieden op de acties van de islamofobe fundamentalisten van Pegida.

Hoe moet het nu verder? Er is nood aan een breed gedragen campagne om elke aanslag op onze democratische rechten te stoppen. Waarom geen mobilisatie starten naar een nationale betoging mee ondersteund en gedragen door de vakbonden om het recht op collectieve actie in Antwerpen opnieuw af te dwingen? Indien dit gekoppeld wordt aan een boodschap van solidariteit tegen haat en terreur, biedt het meteen een gelegenheid om op offensieve wijze een echt antwoord op de terreurdreiging en de racistische haat te bieden.

Het establishment zegt vandaag dat het fundamentalisme wil aanpakken in het onderwijs, de gevangenissen, ... Als het personeel van zowel het onderwijs als de gevangenissen meer middelen eist om beter hun taak te kunnen vervullen, hebben de regeringen daar geen oren naar. Dan geldt het argument dat we in het kader

van de besparingen allemaal ons steentje moeten bijdragen. Een massaal programma van publieke investeringen in onderwijs, sociale huisvesting en openbare diensten zou werk creëren en zou ervoor zorgen dat jongeren een toekomstperspectief hebben binnen onze samenleving. Het verzet tegen het besparingsbeleid in het najaar bood in die zin het beste antwoord op terreurdreiging en haat. Het rechtse beleid van sociale afbraak en bijhorende sociale problemen en vervreemding, biedt geen antwoorden. Het is onderdeel van het probleem, niet van de oplossing.

We kunnen daarmee breken. Er is voldoende rijkdom aanwezig om iedereen een toekomstperspectief te bieden. Maar dan moeten we als gemeenschap wel iets over die rijkdom te zeggen hebben. Nu is dit niet het geval, de 1% rijksten bezitten evenveel als de 99% armsten waardoor er in de praktijk een dictatuur van de 1% is. Het politieke establishment rijdt voor de belangen van die 1%. Laat ons daar een einde aan maken en opkomen voor een systeem in het belang van de meerderheid van de bevolking. Daartoe moeten we de financiële en andere sleutelsectoren in publieke handen nemen en onder de controle en beheer van de gemeenschap plaatsen. Kortom een democratisch geplande economie als onderdeel van een socialistische samenleving.

gepubliceerd op 22 januari

Selma, Hollywoodportret van de burgerrechtenstrijd

De film Selma komt op een uitstekend ogenblik. Met de beweging #BlackLivesMatter (naar aanleiding van het politiegeweld tegen zwarte jongeren) en de mogelijke ontwikkeling van een nieuwe zwarte bevrijdingsbeweging, kijken velen naar deze film voor inspiratie en een rolmodel. In tegenstelling tot de denigrerende houding ten aanzien van zwarten in de meeste Hollywoodfilms, wordt deze film gekenmerkt door een menselijk en respectvol beeld van de beroemde maar ook de vergeten figuren uit de burgerrechtenbeweging. De film brengt het verhaal van een cruciale strijd in het zuiden van de VS voor stemrecht. Er wordt ook een tipje van de sluier van de discussies in de beweging gelicht.

Doorgaans beperken Hollywoodfilms zich tot geschiedenis zonder context of context zonder historische gebeurtenissen. Selma brengt belangrijke gebeurtenissen opnieuw tot leven, zoals de wijze waarop zwarten stemrecht ontzegd werden of het extreme racisme van die tijd.

De meest indrukwekkende scène is die van de betoging op de brug van Selma op 7 maart 1965. Daar werden vreedzame betogers op brutale wijze aangevallen en uit elkaar gedreven. Een gebeurtenis die door miljoenen Amerikanen live werd gevolgd op televisie en de bijnaam "Bloody Sunday" kreeg. Er raakten 58 mensen gewond. De gebeurtenissen in Selma speelden een belangrijke rol in het goedkeuren van het wetsvoorstel inzake stemrecht later dat jaar, een belangrijke overwinning voor de burgerrechtenbeweging. Het politiegeweld uit die tijd doet denken aan de wijze waarop de politie vandaag wordt ingezet tegen vreedzame betogers. Vijftig jaar na de gebeurtenissen in Selma worden zwarten nog steeds geslagen, met traangas bestookt of opgepakt omdat ze betogen voor de waarde van zwarte levens. Hoeveel vooruitgang hebben we eigenlijk echt geboekt?

Jammer genoeg schetst de film een erg beperkt beeld van de bijdrage die de vrouwen gedurende de strijd hebben geleverd. Zo gaat de film volledig voorbij aan de rol van Diane Nash, een medeoprichtster van het Student Nonviolent Coordinating Committee (SNCC) en centrale figuur binnen de burgerrechtenbeweging in Selma. De film toont dan wel enkele moedige daden van verzet door vrouwen, maar behalve Coretta Scott King worden vrouwen herleid tot achtergrondpersona-

ges. Een aanstootgevende scène is die als de mannen in Selma aankomen en zeggen dat ze graag naar Selma komen omdat de vrouwen er goed kunnen koken. Vrouwen worden afgedaan als enkel nuttig om te poetsen, koken en voor de kinderen te zorgen.

De film brengt Martin Luther King Jr. als de "leider" en "redder" van de beweging die alleen handelde en alle beslissingen nam. Martin Luther King voorstellen als de enige verantwoordelijke voor de vrijheid en bevrijding van Afro-Amerikanen is een misleidende visie op de geschiedenis. De sterke nadruk op de discussies van King met president Lyndon Johnson, minimaliseert tegelijk de kracht van de georganiseerde zwarte gemeenschap en de massale impact van de eisen van de beweging.

10de verjaardag AFF-blog: proficiat!

Het is al langer bekend dat we bij Blokbuster grote fans zijn van de blog van het Anti-Fascistisch Front. Ondertussen bestaat deze blog tien jaar en is het een vaste waarde inzake antifascistisch nieuws geworden met een autoriteit die de antifascistische kringen overstijgt.

Het Anti-Fascistisch Front kent een lange geschiedenis, het lag mee aan de basis van heel wat acties in de jaren 1970, 1980 en 1990. Eind jaren 1990 leek de werking van het AFF wat stil te vallen, het gewaardeerde tijdschrift kwam niet meer uit en het aantal antifascistische acties was na het hoogtepunt van de antiracistische beweging in de eerste helft van de jaren 1990 sterk teruggelopen.

Op het begin van deze eeuw waren er wel antifascistische initiatieven, denk maar aan Blokwatch, die bijzonder nuttig werk verrichtten. Maar er was weinig continuïteit, Blokwatch stelde in 2007 dat de strijd gestreden was toen het Vlaams Belang de electorale scores van 2004-2005 niet kon consolideren. Naar aanleiding van het stopzetten van Blokwatch stelden we al dat er gelukkig aflossing van de wacht was inzake de verspreiding van antifascistische informatie. Daarbij verwezen we in de eerste plaats naar het AFF dat vanaf 2005 op het internet een tweede adem vond, en wat voor een.

Het AFF stond onder meer vooraan in het bekendmaken van het bestaan van neonaziconcerten in ons land, een praktijk die door de

druk van de publieke opinie grotendeels verdwenen is. De afgelopen jaren is het Vlaams Belang wat in de verdrukking gekomen. Het AFF heeft daar gelukkig niet de conclusie uit getrokken dat een dagelijkse blog niet langer nodig is. Het feit dat er minder nieuws over extreemrechts te melden valt, is natuurlijk positief. Maar het gevaar blijft dat dit een stilte voor de storm is. De opgang van allerhande rechtse reactionaire groeperingen is een teken aan de wand. In de buurlanden merken we bovendien dat de voedingsbodem voor een hernieuwde groei van extreemrechts niet verdwenen is. Bovendien raken elementen van racisme zoals islamofobie breder verspreid en zelfs min of meer 'aanvaardbaar' voor delen van het establishment. Denk maar aan de ongemakkelijke evenwichtsoefening die N-VA maakt in zijn benadering van antimigrantenbeweging Pegida. Waakzaamheid blijft dan ook geboden.

Blokbuster is een pak jonger dan het AFF, wij ontstonden in de zomer van

1991. In ons 24-jarig bestaan hebben we heel wat acties en campagnes georganiseerd. De zorgvuldige en gedetailleerde informatie van het AFF heeft dat telkens versterkt en draagt eraan bij dat de antifascistische beweging in ons land alive and kicking klaar staat om iedere uiting van racisme of nieuwe opmars van extreemrechts meteen actief te beantwoorden.

Proficiat AFF met deze tiende verjaardag en doe er nog vele jaren bij!

15 maart: betoging tegen repressie

50 jaar na de moord op Malcolm X

Het is exact 50 jaar geleden dat Malcolm X vermoord werd, op 21 februari 1965. Dat is een uitgelezen ogenblik om stil te staan bij het leven en de ideeën van een van de bekendste Amerikaanse revolutionairen. Vandaag blijkt immers uit o.a. de rellen in Ferguson en de beweging #BlackLivesMatter dat Malcolms strijd ook 50 jaar later nog niet gestreden is.

Malcolm X was een van de meest gekende en militante vertegenwoordigers van de beweging voor burgerrechten die de Amerikaanse samenleving in de jaren '60 op haar grondvesten deed daveren. Vandaag is hij uitgegroeid tot een symbool van verzet, niet enkel voor zwarte jongeren, maar voor alle onderdrukte lagen van de bevolking.

GEÏNSTITUTIONALISEERD RACISME

Malcolm Little werd in 1925 geboren in de Amerikaanse staat Nebraska. Zijn ouders waren aanhangers van Marcus Garvey. Het waren zwarte separatisten die een terugkeer naar Afrika of een onafhankelijke zwarte staat op het grondgebied van de VS eisten. Van jongs af aan werd Malcolm met het onverbiddelijke en niets ontziende racisme dat eigen is aan het (Amerikaanse) kapitalisme geconfronteerd. Zijn leerkrachten gaven hem de raad om zijn

droom om advocaat te worden op te bergen en zich te concentreren op 'realistischere doelstellingen voor een neger'. Zijn ouderlijk huis werd verschillende keren in brand gestoken door de Ku Klux Klan en andere racistische groeperingen, en op jonge leeftijd werd zijn vader door de KKK uit het huis gesleurd en vermoord, voor de ogen van zijn gezin. Het is het type geweld dat helemaal niet uitzonderlijk was, maar integendeel een kenmerk van de Amerikaanse samenleving vormde. Malcolms jonge levensloop was even typerend voor wat er voor zwarte jongeren in het verschietslag: een leven als kleine crimineel en een gevangenisstraf van 8 jaar.

De samenleving waar Malcolm in opgroeide, werd gekenmerkt door de racistische Jim Crow-wetten. Er bestond segregatie, wat betekende dat er aparte scholen, toiletten, restaurants, ... waren voor zwarten. Die segregatie was een onrechtstreeks gevolg van de slavernij, die in 1865 afgeschaft was als gevolg van een strijd tussen de grootgrondbezitters - die slaven hielden - en de stedelijke burgerij in de noordelijke staten, voor wie loonarbeid een efficiënter en voordeliger systeem was. Door de Jim Crow-wetten, die zwarten onder andere verboden zich te organiseren, kon het leven op de plantages echter tamelijk onveranderd voortgaan. De levensomstandigheden van de zwarte arbeiders waren niet veel beter dan die van de slaven.

DE BURGERRECHTENBEWEGING

De burgerrechtenbeweging in de jaren '60 was de eerste om stappen vooruit te zetten. Een half miljoen zwarte Amerikanen had gevochten tegen het fascisme in Europa. Zij kwamen terug in een land waar ze even slecht - of slechter - behandeld werden als in de regimes waartegen ze gestreden hadden. De beroemde Rosa Parks - die haar plaats in de bus weigerde af te staan aan blanke medereizigers - ontstak de vonk voor de busboycot die de eerste scheuren in het segregatiebeleid deed ontstaan. Bovendien werd de Amerikaanse overheid geconfronteerd met nieuwe onafhankelijke Afrikaanse staten die voor de keuze stonden om zich ofwel naar de VS, ofwel naar de Sovjet-Unie te keren. Zonder cosmetische veranderingen in het racistische beleid zou die keuze al te snel gemaakt geweest zijn.

In de gevangenis maakte Malcolm Little kennis met de ideeën van de Nation of Islam, een islamitische vereniging die eveneens het panafricanisme aanhing. Na zijn gevangenisstraf werd hij al snel een van de belangrijkste voorgangers van het zwarte nationalisme. Hij nam afscheid van zijn achternaam en liet zich voortaan Malcolm X noemen, als verwijzing naar de identiteit die de zwarte bevolking ontnomen werd tijdens de slavernij.

Malcolm X en de Nation of Islam onderscheidde zich van de mainstream-burgerrechtenbeweging (met Martin Luther King als bekendste leider) door hun volhardend militantisme en afwijzing van het principiële pacifisme dat door MLK in de praktijk gebracht werd. Malcolm X stelde dat het crimineel is om een zwarte jongere het advies te geven 'de andere wang aan te bieden' als hem geweld wordt aangedaan. Dat komt in essentie neer op het ontwapenen van de onderdrukten. Op het moment dat Martin Luther King zijn befaamde 'I have a dream'-speech gaf aan het Washington Memorial, stelde Malcolm X: "Terwijl zij dromen, blijven wij vastzitten in de Amerikaanse nachtmerrie."

Marxisten en het recht op zelfbeschikking

Het principiële uitgangspunt van Malcolm X en de Nation of Islam bleef het recht op zelfbeschikking voor de zwarte bevolking in de Verenigde Staten. Op lange termijn moest dit een terugkeer naar Afrika betekenen, maar op korte termijn werd een onafhankelijke zwarte staat op het grondgebied van de VS naar voor geschoven als oplossing. Elke samenwerking met blanke onderdrukte lagen of de georganiseerde arbeidersklasse werd uitgesloten. Als marxisten zouden wij uiteraard enkele belangrijke kritieken gehad hebben op de visie van de Nation of Islam. Wij pleiten voor arbeiderseenheid en tegen elke vorm van verdeeldheid. Maar anderzijds moeten we erkennen dat de situatie in de VS in de jaren '60 ertoe leidde dat een heel belangrijk deel van de zwarte bevolking zich tot deze ideeën aangetrokken voelde. Het geïnstitutionaliseerde racisme vervreemde de zwarte bevolking van de blanke arbeidersklasse. Zwart werden niet enkel uitgesloten van de blanke scholen en dergelijke, maar zelfs lidmaatschap van de vakbond was niet mogelijk voor zwarte Amerikanen. On-

der dergelijke omstandigheden is het logisch dat de meerderheid van de zwarte jongeren op zoek gaat naar een alternatief buiten de Amerikaanse samenleving zoals ze bestaat. Het wantrouwen tegenover de blanke bevolking was immers enorm.

Toch zouden wij als marxisten de eenheid tussen blank en zwart blijven verdedigen. Het is immers het kapitalisme zelf, met haar sociaal-economische kenmerken die de belangen van een kleine groep rijken te allen tijde willen verdedigen, die de noodzaak aan verdeeldheid voortbrengt. Een kapitalistische samenleving kan alleen maar vervangen worden door een democratisch socialistische samenleving, die de macht en de controle over de productiemiddelen in handen van de werkende bevolking brengt. Een dergelijke strijd vereist een grote mate van eenheid tussen alle lagen van die werkende bevolking. Een kapitalistische zwarte staat zou al snel met dezelfde problemen geconfronteerd worden als de Amerikaanse samenleving.

"YOU CAN'T HAVE CAPITALISM WITHOUT RACISM"

Tot die conclusie kwam Malcolm X later zelf ook. Aanvankelijk was hij al gefrustreerd door het feit dat de principiële houding van de Nation of Islam het onmogelijk maakte om betrokken te zijn bij de burgerrechtenbeweging. Hij keerde terug van Mekka, waar hij ook blanke moslims ontmoette, en zwoer de term 'zwart nationalisme' af. Hij nam afstand van de Nation of Islam en richtte een nieuwe beweging op die zich openstelde voor medewerking van andere lagen van de bevolking. Het werd hem door de Nation of Islam, maar ook door de Amerikaanse autoriteiten, niet in dank afgenomen. Zolang Malcolm X zijn invloed uitoefende om jongeren tot het zwart nationalisme te bekeren, vormde hij een relatief beperkt gevaar voor het kapitalistische establishment. Maar zodra hij arbeiderseenheid en democratisch socialisme in zijn retoriek begon op te nemen, veranderde dat. Malcolm X werd doodgeschoten onder verdachte omstandigheden op 21 februari 1965, vlak voordat hij een speech wou geven waarin hij wou oproepen tot het bouwen van een nieuwe samenleving, waarin de democratische controle over de maatschappij in handen van de werkende bevolking zou liggen.

Vandaag is de strijd die Malcolm X vijftig jaar geleden voerde brandend actueel. Hoewel er vandaag zelfs een zwarte president

is, is de eigenlijke situatie in haar fundamenteel enkel cosmetisch veranderd. Een op de drie zwarte Amerikanen leeft onder de armoedegrens, 59% van de armen in de VS zijn zwart. En de zwarte bevolking blijft het mikpunt van racisme en politiebrutaliteit, zoals de rellen in Ferguson onlangs nog aantoonde. #BlackLivesMatter, maar het gif van het racisme zullen we pas definitief uit de samenleving kunnen verwijderen als we het kapitalistische systeem vervangen door een democratisch socialistische maatschappij. Dat is de essentie van de strijd van Malcolm X, en het is in die richting dat de huidige beweging moet verdergaan.

Jarmo (Antwerpen)

Big Brother zal terrorisme niet stoppen

De terreurdreiging in ons land blijft voorlopig op niveau 3 waardoor onder meer in Antwerpen, Brussel en Luik het leger op straat wordt ingezet. De regering kwam met 12 antiterrorismemaatregelen. Zelfs de Orde van Vlaamse Balies, niet bekend als voortrekker van het verzet tegen het establishment, waarschuwde dat deze maatregelen een bedreiging vormen voor onze privacy. De rechtse regering stelt zich stoer op, maar ondertussen biedt ze geen antwoorden op de reële terreurdreiging.

Onderzoekster Marion Van San haalde de media en het parlement met haar stelling dat radicalisering niets met sociale positie te maken heeft. Ze stelde dat Syriëstrijders niet noodzakelijk uitgesloten jongeren zonder toekomstperspectief zijn. Ze suggereerde meteen dat strijd tegen sociale uitsluiting geen antwoord vormt op 'radicalisering'. Dat verschillende sociale lagen op dezelfde fenomenen anders reageren en elkaar tegelijk beïnvloeden, komt bij Van San niet op. Terrorisme komt traditioneel vooral voor bij iets beter gestelde lagen, zeker wanneer die het gevoel hebben achtergesteld te worden als gevolg van etnische, religieuze of nationale onderdrukking en hun hoop op sociale promotie door de crisis afgesneden wordt. Door de rechterzijde werden de stellingen van Van San echter meteen opgepikt om de handen in onschuld te wassen en iedere verantwoordelijkheid door te schuiven naar de jongeren zelf die zich door de wanhoop van terreur laten verleiden.

De rechtse regering denkt terreur te kunnen bestrijden door uitbreiding van de af luister technieken of de mogelijkheid om de nationaliteit af te nemen, ook van wie hier geboren en getogen is. Dat is onderdeel van de individualisering van de verantwoordelijkheid.

De regering wil 'radicalisering' verder aanpakken in de gevangenis en in de scholen. Toen het personeel van de scholen in het najaar aan de syndicale acties deelnam om meer middelen te eisen zodat onder meer individuele begeleiding van jongeren kan versterkt worden, gaf de regering niet thuis. Meer nog, er werd door de rechtse partijen moord en brand geschreeuwd over het feit dat er syndicale acties waren. Hetzelfde met het personeel in de gevangenis die meer middelen eisen voor hun veiligheid en een menselijke opvang van de gevangenen. De regering weigert te investeren in collectieve oplossingen, ze wil er integendeel op besparen.

Ten slotte wordt het leger ingezet in grote steden. De soldaten stonden amper in de Antwerpse diamantwijk of op dezelfde dag werd een Carrefour Express enkele honderden meter verder in de Plantin en Moretuslei overvallen. Als het leger al geen met messen bewapende overvallers kan stoppen, zal het dan wel een antwoord bieden op bewapende terroristen?

Met de inzet van het leger en de wel erg gedetailleerde verklaringen over de persoonlijke bescherming van politici zoals De Wever die met tien bodyguards ging skiën wil rechts vooral de indruk wekken dat sterk wordt opgetreden.

Er wordt in ons land niet zo ver gegaan als in de VS na de aanslagen van 11 september 2001. Maar de antiterrorismaatregelen doen er wel aan denken. De afgelopen veertien jaar werden de VS niet veiliger. Terreuraanslagen komen er nog steeds voor. Anderzijds is er wel een grootschalig spionagenetwerk opgezet dat vooral de eigen burgers constant bespioneert. Alsof Big Brother terrorisme kan stoppen.

De aanslagen in Kopenhagen midden februari bevestigden dat het gevaar van terrorisme toeneemt. Dat is niet verwonderlijk. Door het besparingsbeleid valt een groeiend deel van de bevolking uit de boot. Zeker onder migranten en hun gezinnen is dat het geval, ook in België.

Een nieuw OESO-rapport over België bevestigde dat de werkloosheidsgraad van niet-EU migranten de afgelopen vijf jaar is verslechterd. In Europa doen enkel Spanje, Griekenland en Turkije het slechter. Wie wel werk heeft, komt vaak in tijdelijke jobs terecht. Het leidt tot een groter armoederisico, onder migranten op arbeidsleeftijd is dat meer dan 40%. Het onderwijs slaagt er niet in om de kloof te dichten. (1) De aanbeveling van de OESO om dit aan te pakken, belandde niet op de prioriteitenlijst van de rechtse regering.

Daarnaast werden we in avonturen meegetrokken in Afghanistan, Irak, Libië en Syrië. Maar in plaats van vrede en welvaart brengen die slechts meer oorlog en chaos. Elke interventie moet opgevolgd worden door een nieuwe. Het imperialisme wil wel nog landen plat bombarderen, maar ze heropbouwen kan er door de wereldwijd crisis niet meer van af. Oorlog en chaos worden daardoor enkel groter en sijpelen onder de vorm van terreurdreiging door tot bij ons.

MAATSCHAPPIJVERANDERING NODIG!

Om de groeiende dreiging van terreur en het toenemende geweld te stoppen, is fundamentele verandering nodig. Een systeem waarin de allerrijksten meedogenloos en ten koste van alles en iedereen zichzelf blijven verrijken, terwijl de overgrote meerderheid van de bevolking groeiende ellende kent, leidt onvermijdelijk tot meer geweld. Dit is geen individueel probleem, het is onderdeel van hoe dit systeem functioneert.

Een breuk met het besparingsbeleid door massaal te investeren in degelijk onderwijs, huisvesting, openbare diensten en infrastructuur zou tevens heel wat werk creëren. Een arbeidsduurvermindering om het beschikbare werk te herverdelen, zou iedereen degelijke toekomstperspectieven moeten bieden. Om dit te realiseren moeten we de macht uit handen van de allerrijksten halen. Door de commandoposten van de economie, onder meer de banken en grote sectoren, onder publiek bezit en democratische controle te plaatsen, kunnen we ons eigen lot in handen nemen.

De dictatuur van de 1% rijksten biedt ons ellende en onveiligheid. Wij weigeren dat te aanvaarden en strijden voor een socialistisch alternatief waarin de noden van de meerderheid van de bevolking centraal staan en waarin de nu bestaande elementen van barbarij met de wortel uitgeroeid worden.